

Minne, af ...
kyrckioherden och
probsten uti
Hammarlands ock
Ekerö församli...

Broman, Er.

1700-1829 81 Cbza Fo1. 1748
Rothowius

National Library
of Sweden

M B S S S,

2f

Then i Lifstiden/

Högåbretvyrldige och Höglärde Herren,
Fenrlieherden och Probsten

Uti Hammarlands och Ekerö församlingar på Åland/

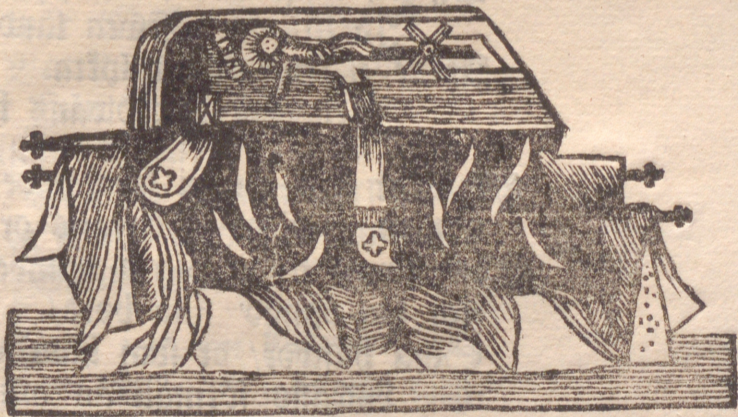
St. GUDMUND
ROTHOWIUS,

Sedan han/ efter en fertio åhrs wäl förd wandel/ i tiden gjorde en början af ewigheten den 16. Februarii 1748: Samt under mycket Hederligt Folks närwarelse med anständig Process til sitt hwilorum beledsagades den samma Åhr:

Sinom Sögtårade Herr Morbroder til yttersta åbretienst lemnat

2f

JOH. ER. CHR. CATH. och AND. BROMAN.

A B D /

Tryckt af J. N. KAMPPE / Kongl. Acad. Boftr.

Stra werld/ som plår bekifa
Alt/ hwad pennan lemnar fram/
De/ som dig ej finnas lika/
Skattar du för nedrigt fram;
Men tillåt dock wåta ögon/
Utan tadel i sin sorg/
Hår få tekna sina öden
Långt ned om tin lärda borg.

Ålands posten wi ej glömma /
Som wår ögon gjorde röd' /
Tårar ned af kinder strömma;
Ty wår Morbror tåldes död.
Si! en sorg/ som swarta drågten/
Om wi lindas uti flor /
Ej kan lindra/ hela slågten
Hår i hiertat ångslan flor.

Rumblinge dig sku wi prisa
För wår Morbrors födslostad.
Ekerö du skal oss wisa
Början af Hans Herdastaf.
Hammarland tin Syster tiåra/
Bred wid Ålands diupa haf/
Minne af sin Herdes lära
Lemnar nu bred wid Hans graf.

Wårda Man Tin ungdom fördes
Knapt med fullo til sit slut
Sör/ ån för Tin öron hördes
Siend' hand med lod och frut/
Då Du måst med fåren flykta
In uti wårt Swea land/
At de ej skull' listwet lykta
I en grymmer owåns hand.

Hår Litt kall Tu ej förglömde/
Ståds predikad' Herrans ord/
Som hwart frogit hierta glömde;
För dig öpnad' sina bord/
Sina hästwor/ de som hade
Lyckans förmån ån om hand/
Hwillkom du behiertad sade:
Jag är drifwen ur mitt land.

Mången Du med nit och lära
Dig så högt tilbundit har/
At de önskad' sig så nåbra
Af Tin lärdom all' sin dår

I sit Tempel; med sin längtan
Skynad' the til Landsens Far
Med en ödmjuk bön och wäntan/
At få Dig behålla qwar.

Men Förhyllen / som utdelar
Allt med ganska riktigt mått/
Gör at ingom af oss felar /
Då här hwarie sit har fått.
Hammarland tu feck / ej letat
Har tu uti all tin da'r
Efter mer; the sären betat /
Som Tin Gud Dig gifwit har.

Himla lärans rena krydda /
Som Du hymnigt delat har/
Sären wörda i sin hydda /
Herdan gråta / som sin Far;
Ty af ord / som i Guds Tempel
Tu til allas lärdom gaf/
War Tu selsker et exempel,
Witna alla wid Tin graf.

I titt eget hus Tu lyste /
Gör Tin Måka from och god/
Kärlek för tin Barn och hyste/
Men löst nöje hos Dig stod;
Slägt och Wänner älskad' blefwo
Både uti wärd och ord/
Alltid war titt hierta redo/
Intet felad's på titt bord.

Kan förthenstul någon undra /
At wår Moster sorgsen är?
Tyra Barn / och slägt mot hundra
Ser hon draga Sorgeklår:
Wänner borta / aldrig råkas
Mer på thenna werldsens ö /
Af de Twå / i et / som språkas
Gärna wid / si! Han är dö.

I Cousiner, som nu hafwen
Näst Er Mor then högsta sorg/
Weten / at Er Far i grafwen
Gråts af fler på werldsens torg.
Si! Er Moders syston gråta/
Ibland hwilka ock wår Mor;
All Er slägt har ögon wåta/
Hammarland drar sorge flor.
Men

Men hwad är det/ som oss ängslar?
Morbror GUDMUND sware wi:
Med sin bortgång hiertat fångslar;
Ty wi mer ej honom si.
Kiärer Måka/ Hulder Fader/
Ålftad Herde af sin hiord/
Som i Gudi steds war glader/
Lägges ned i dyster jord.

Här på swaras: Namn Han burit
Uti tiden af sin GUD/
Med sin MUN han honom sturit
Ewig tro uti sin skrud.
Mången trogen själ Han spifat
Til et slut med himla bröd.
Himla wågen/ som Han wisat/
Sielf Han gick uti sin död.

Sörjom iherför' intet mera/
Unnom honom Himla ro/
Frögder Hans nu äro flera;
An man nånsin här kan tro.
Med sin får och sina wänner/
Som förr wunnit himla högd/
Så af qwinnor/ som af männer/
Niuter Han nu ewig frögd.

Tack til slut war Morbror säta
För all wänskap du oss gjort
Uti tiden/ om wi gråta
Högt tin bortgång/ som wi bort,
Wet du wäl/ at wi dig unna
Frögden/ som du nu har fått
Önska så här lefwa kunna/
At wi undfå samma lott.

Såf då sött med ro och nöje/
Se'n Du nu tin Herde Staf
Lemnat. Herren alla böje!
At betrakta wid tin graf
Döden/ som du Sälle lidit/
Och oss alla tager wist/
Hwarpå/ som det och står skrifwit/
Wi bör' täncka först och sist.

